

Čís. 12843.

Povolení exekuce ve prospěch cizozemského věřitele nedotýká se povinností stran plynoucích z devisových předpisů a bude po případě věcí exekučního soudu, aby učinil potřebné opatření a rozřešil otázky, jež by se v této souvislosti podle návrhů zúčastněných snad naskytly v řízení exekučním.

(Rozh. ze dne 23. září 1933, R II 243/33.)

Na základě rozsudku cizozemského soudu navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce. Soud první stolice exekuční návrh zamítl. Rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Ani devisových předpisů nedovolává se povinná strana právem. Povolení exekuce nedotýká se nijak povinností stran plynoucích z devisových předpisů a bude po případě věcí exekučního soudu, aby učinil potřebné opatření a rozřešil otázky, jež by se v této souvislosti podle návrhů účastněných snad naskytly v řízení exekučním.

Čís. 12844.

Proti nálezům bursovního rozhodčího soudu vídeňského musí se strany brániti podle předpisů rakouského práva u rakouských soudů a u nich musí zakročiti o nápravu i proti povolení exekuce, jež se stalo rakouským soudem v mezích mezistátní dohody.

(Rozh. ze dne 23. září 1933, R II 363/33.)

Na základě nálezu bursovního rozhodčího soudu pro zemědělské plodiny ve Vídni povolil vídeňský soud exekuci a dožádal o výkon okresní soud v T. na Moravě. Žalobu o bezúčinnost rozhodčího výroku, zadanou na okresním soudě v T., soud první stolice odmítl, maje za to, že není k projednání žaloby příslušný vzhledem k čl. XXV uvoz. zák. k c. ř. s. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a poukázal procesní soud, by o žalobě řádné řízení zavedl a ve věci rozhodl. Důvody: Čl. XXV uvoz. zák. k c. ř. s. se na souzený případ vůbec nevztahuje, ježto žaloba uplatňuje bezúčinnost rozhodčího výroku z důvodu § 595 čís. 1 c. ř. s. Podle § 596 jest tuto žalobu podati do tří měsíců u soudu uvedeného v § 582 c. ř. s. Tam jest stanoveno, že jest žalobu podati u soudu, který by byl pro tuto rozepři v první stolici příslušný, kdyby tu nebylo smlouvy o rozsudí. Stěžovatel byl při řízení na rozhodčím soudě žalovaným a musel by tedy v pravidelném řízení býti žalován u okresního soudu v T. Jest tudíž pro spor o bezúčinnost rozhodčího výroku příslušným okresní soud v T.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Ze žaloby je patrné, že směřuje proti rozsudku bursovního rozhodčího soudu pro zemědělské plodiny ve Vídni, a to v souvislosti s exekucí, která by byla na základě tohoto exekučního titulu zahájena u okresního soudu v T. Jde tu tedy o cizozemský exekuční titul, na který nelze použít ani předpisů čl. XXIII nebo XXV uv. zák. k c. ř. s., které se týkají jen tuzemských soudů bursovních, ani předpisů §§ 595 a násl. c. ř. s., jichž předmětem rovněž mohou být jen rozhodčí výroky vydané na území platnosti c. ř. s. Proto se žaloba nehodí k tomu, by o ní u tuzemského soudu mohlo být jednáno a rozhodnuto, a právem ji proto procesní soud odmítl. Proti nálezům bursovního soudu vídeňského musí se strany bránit podle předpisů rakouského práva u rakouských soudů a u nich musí zakročit o nápravu také proti povolení exekuce, jež se stalo rakouským soudem v rámci mezistátní dohody, jak obsažena je ve vl. nař. čís. 145/19 a 141/25 sb. z. a n. Jinak by tomu bylo, kdyby exekuci povolil tuzemský soud, neboť pak mohl by se dlužník bránit podle předpisů § 79 a násl. ex. ř. O případy čl. XXIX a XXX uvoz. zák. k ex. ř. tu nejde.

Čís. 12845.

S hlediska § 87 směn. zák. jest rozhodné jen, zda žalobce věděl, nabyváje směnky, o námitkách dlužníka. Nedbalost majitele při nabytí směnky, ba ani jeho hrubá nedbalost nestačí.

(Rozh. ze dne 27. září 1933, Rv I 1375/33.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem. Podle zjištění odvolacího soudu, z nichž při tomto dovolacím důvodu jest vycházeti, odevzdal dovolatel zažalovanou směnku, jím podepsanou, Vilému P-ovi, by mu opatřil na ni zápůjčku u některého peněžního ústavu, a nebylo žalobci při nabytí směnky nic známo o podvodném úmyslu Viléma P-a. Je-li tomu tak, nutno přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že dovolatel nemůže uplatňovati podle § 87 směn. zák. námitky vznesené jím proti směnečnému platebnímu příkazu proti žalobci, jenž nabyl směnky bezelstně. Netřeba se proto ani zabývatí otázkou, zda dovolatel zmocnil Viléma P-a i ku přijetí peněz, čili nic. Žalobce neměl povinnost pátratí po tom, jakým způsobem Vilém P. nabyl směnky a jakým způsobem chtěl nakládatí se směnečnou hodnotou. Případná nedbalost žalobce při nabytí směnky, ba ani hrubá nedbalost jeho, by nestačila, poněvadž jedině rozhodné jest, zda žalobce věděl v okamžiku nabytí směn-